

1.

Er zingt ergens in het amper ontluikende groen een onzichtbare vogel. Aan het wijsje moet ik kunnen horen welke vogel het is, maar thuisbrengen kan ik 'm niet. Het klinkt nog wel zo lieflijk. Onuitstaanbaar. Wil je weten wie je hart beroert, ken je zijn naam niet; het is 'zijn' want het zijn de mannetjes die zingen.

Hè, wat heerlijk om weer te schrijven. De eerste zinnen zijn eruit. Gewoon lukraak beginnen, dacht ik. Bij schrijven moet je niet te lang nadenken, dan blokkeer je jezelf. En inderdaad, de eerste paar regels zeggen nu precies waar het op het ogenblik wat mij betreft om draait. Dat ontluikende groen staat voor mijn prille nieuwe leven. De onzichtbare vogel, die overigens best een zwartkop kan zijn, is Abel – die in zijn latere leven een andere naam kreeg, net zoals de zwartkop in de vogelgids officieel *Sylvia atricapilla* heet.

Wat dat lieflijke van die vogelzang betreft, je zou het leven met Abel lieflijk kunnen noemen, hoewel ik eerder kies voor vriendelijk. En ja, ondanks mijn verweer beroert hij mijn hart.

Als die eerste zinnen er niet zó uit waren gekomen, als ik er dus wel over had nagedacht hoe je zo'n relaas als dit het beste kunt beginnen, was het bovenstaande me niet ontglipt. Maar het is waar. Ons leven is vriendelijk. Terwijl ik eigenlijk helemaal niet weet wie Abel is. Dat klopt dus ook! Weliswaar zong Abel niet, hij lokte me wel vanuit zijn hinderlaag. Zo liet hij me door zijn verrekijker kijken op het uitzichtpunt bij De Geul. Hij dook op uit de duisternis van het eetcafé om John op zijn bast te kloppen. Hij liep met opzet door de tuin van

meneer en mevrouw waar ik in de luwte van de houtwal genoot van het zonnetje. En neem die malle uitnodiging van hem om achterop op zijn motor te klimmen om te gaan kijken bij de schuur.

Siebe Bos was zijn naam, dacht ik. Zoiets had ik tenminste opgevangen. We hebben ons nooit aan elkaar voorgesteld. Tja, hoe gaat dat. Toen ik op een keer zonder nadenken de naam Siebe liet vallen, corrigeerde hij me niet. Nooit daarna ook, trouwens.

Ook dat ik Eline heet moet hij ergens opgepikt hebben. ‘Ik vind Eline een mooie naam,’ zei hij op een keer. Toen heb ik vast wel geantwoord dat ik vroeger Lien genoemd werd, en dat ik daar recent verandering in had gebracht omdat Eline nu eenmaal mijn echte naam is. Dat zat me toen nog hoog.

Hij is veearts. Op Texel werkte hij een week per maand in de Eilander Diergeneeskundige Praktijk. Daardoor konden de anderen eens extra vrij nemen of naar een nascholing. Ooit had hij zich in een opwelling als ‘Siebe Bos’ aan iemand voorgesteld, vertelde hij. Omdat hij het een prettige, wat boerse naam vond is hij hem als het even kon als de zijne blijven gebruiken.

Zijn ware naam kwam ik door post van de gemeente aan de weet. ‘Kijk, een correct adres maar een foute naam,’ zei ik met de betreffende brief in mijn hand. ‘Een fout, nog wel door de overheid.’

Hij nam de envelop uit mijn hand en scheurde ‘m zwiingend open. Dat verbaasde me, ik vond het niets voor hem om andermans post te openen. Hij stuntelde met het openvouwen van de papieren erin. Volgens mij las hij ze niet, liet hij er een nietsziende blik overgaan. Ik herkende dat, en niet alleen door mijn vroegere angst voor

jobstijdingen in de brievenbus. ‘Gaat het soms over de bouwvergunning?’ vroeg ik neutraal.

Hij schoof de brieven terug in de envelop, slikte een paar keer en schraapte zijn keel. Ook dát herkende ik. Ik weet dat er dingen zijn waarvan de woorden zonder schrappen je strot niet uitkomen. Die blijven domweg in je keel steken, net zoals ammoniakdamp je adem doet stokken.

Alsof hij de brieven las stond hij daar met gebogen hoofd. Het viel me weer op hoe ruig zijn haren zijn en om niet ontroerd te raken wendde ik mijn blik naar de envelop. Aan de heer A. van de Bosch Hooghstraaten, las ik weer. Siebe moest dus Van de Bosch Hooghstraaten heten? Een dubbele achternaam hebben? Ik had de naam nooit eerder gehoord. Een anonieme naam zoals Bos was het bepaald niet. Bos moeten in Nederland duizenden mensen heten en... Wilde hij niet tot die familie horen, niet herkend worden als een lid ervan?

‘Zeg het,’ zei ik maar heel gewoon. Automatisch haalde ik mijn schouders op en pakte ik het advertentieblaadje op dat ook in de brievenbus had gezeten. Iets penibels wordt dan ineens triviaal. ‘Veel schrijvers hebben een pseudoniem,’ zei ik. ‘Ze hanteren alleen in officiële situaties hun echte naam. En waarom ook niet?’

Daardoor kwamen bij hem de woorden.

Nu ik erbij stilsta, hij kreeg ook mijn achternaam pas later te horen. Nota bene ook door post. Toen hij ‘m las vroeg hij of de klemtoon op *doorn* of op *iks* lag. Ik grapte dat het ook *door niks* kon zijn.

Ik heb voor mezelf geoefend in Abel zeggen door hem zo te noemen in de stukjes dialoog die ik hier in Denemarken noteerde bij het herlezen van mijn relaas

over mijn negen maanden lange time-out op Texel. Ik wilde erachter komen of iets wat in werkelijkheid Siebe zei of deed een ander accent of een andere betekenis kreeg als het door Abel werd gedaan. Zelfbewuster misschien, of meer ontspannen of intelligenter. Zelf was ik immers een ander mens geworden door mezelf niet langer Lien te laten noemen?

Maar kennelijk werkt het zo alleen voor jezelf, want in mijn beleving van zijn persoon veranderde niets. Voor mij bleef hij als Abel wie hij voor mij als Siebe is. Dus besloot ik: Siebe blijft Siebe.

Net zoals mijn moeder eindelijk is overleden, zijn gelukkig ook zijn ouders nu dood. Ze stierven drie dagen na elkaar, volgens Siebe omdat ze het elkaar niet zouden gunnen de langstlevende te zijn. Wat zijn mijn moeder en die ouders van hem stokoud geworden! Hoogbejaard heet dat netter.

Toen Siebe na afloop van de crematieplechtigheid weer op Texel was, was het eerste wat hij zei dat zijn beste antwoord op hun dood was om zijn wettelijke kindsdeel van de erfenis in het vakantiehuis te stoppen. In degelijker hang- en sluitwerk. In professionele muur- en vloerisolatie. In een stevig rieten dak en goed functionerende luiken voor de ramen. In uitgekiende inbouwkasten, niet alleen onder het schuine dak maar ook in de muren van beide keukens en bijkeukens; het zijn twee vakantiehuisen onder een dak.

De huizen mogen niet permanent bewoon worden, ze hebben het predicaat recreatiewoning. Ze moeten een deel van het jaar toeristisch worden verhuurd. Door die extra's brengen ze nu behoorlijk geld in het laatje. Luxe

is een must voor de huidige vakantieganger. Hun eigen huizen zijn immers ook van alle gemakken voorzien?

Na een halfuur boomtoppen begluren door de verrekijker: het is inderdaad een zwartkop. Met een half oog op de rozenbottelhaag langs ons weggetje een heggenmus en een spreeuw in de gaten gehouden. Zou die spreeuw een nest hebben in de beuk bij de splitsing met het andere weggetje? Hij kwettert en imiteert er daar op los. Het is april, het zijn dus spannende weken voor vogels.

Toen ik die zwartkop eenmaal te pakken had was het hoogste tijd om naar de supermarkt te gaan, zo'n acht kilometer verderop. Hier aan het haventje is in de zomer wel een winkeltje annex kiosk voor ijsjes en simpel eten. Dan kun je er ook voor brood en enkele levensmiddelen terecht. Zover is het nu nog niet.

Wandelend naar het parkeerterreintje bij de haven waar mijn Volvo staat hoorde ik opnieuw een zwartkop hoog in de bomen. Bijzonder om langs een door beuken en andere bomen omzoomde baai te lopen over kiezelstrandjes met rietoevers. Met onze zandstranden kennen we dat in Nederland niet. Het is trouwens officieel een fjord, zonder steile rotsen zoals in Noorwegen; wij zeggen liever baai.

De auto kunnen we niet bij huis parkeren, ook al biedt de tuin plenty ruimte. Het poortje in de rozenbottelhaag die het erf als een hoge en dikke muur omgeeft is te krap. Op het weggetje zou de auto de doorgang versperren, het is meer een karrenspoor dan een weg.

Ach, wat geeft het. Het is maar voor een jaar. Zware boodschappen laad ik even op het weggetje uit en Siebes motor kan net aan door de haag en staat onder het ruim

bemeten afdak van de schuur veilig en droog. Er moest overigens wel heel veel officieels gedaan worden wilden we de auto en motor kunnen invoeren. Dat had Siebe gelukkig op zich genomen, ook het aanvragen van de wettelijk verplichte registratiebewijzen en identiteitskaarten voor onszelf.

Toen we hier eenmaal gesetteld waren, Siebe hele dagen van huis was en er zomaar weer een zee van tijd was, herlas ik dat hele relaas van me over mijn time-out op Texel. Het huis, meneer en mevrouw, John, de kippen, geiten en konijnen. De wandelingen, natuur en ontmoete mensen. Zoveel halfvergeten dingen ook die leuk of goed of bijzonder waren om terug te lezen.

Waarom zou ik de draad niet weer oppakken, vroeg ik me af. Nu meteen? Mijn toekomst ligt toch in de schrijverij?

Dus begon ik. Het voelde onwennig. Schrijven deed ik altijd zonder getuigen. Nu was Siebe er. Terwijl hij mijn schrijven doodnormaal vindt! Hij zegt er nooit iets denigrerends over en maakte het niet belachelijk toen ik mezelf op een goed moment zomaar hoorde zeggen van schrijven mijn beroep te willen maken.

Toen ik me dat weer realiseerde werd het ineens iets serieus. En, eerlijk is eerlijk, ook schrijf ik weer omdat er hier net als op Texel geen mensen zijn voor een praatje, voor wat small talk. Een babbeltje moet in het Engels of Duits. Deens is verschrikkelijk moeilijk. We hebben niet de illusie het in dit ene jaar te leren. Op Siebes werk wordt Engels gesproken, en hij kan zijn hart ophalen bij de Nederlandse boeren waar hij gegevens inventariseert voor het onderzoeksproject; specifiek daarvoor is hij als Nederlands sprekend veterinaire ingehuurd.

Bij de auto aan het haventje sprak ik trouwens wél iemand. Een vrouw van wie ik intussen weet dat ze in dienst van een confectiebedrijf breipatronen voor gedessineerde tricotstoffen ontwerpt. Vaak werkt ze om de drukte op de zaak te ontvluchten op haar laptop aan boord van haar verbouwde houten vissersscheepje.

Een gek, dik mens is het, met een vaal gezicht en schots en scheef staande tanden. In haar haren zowel een zonnebril als een leesbril, soms ook nog een sjaal, terwijl er nog een derde bril aan een koordje op haar borsten rust. Ze loopt op hoge zwarte gympen die helemaal verschoten zijn, maar daar gaat het allemaal niet om.

We groetten elkaar op een keer. Bij een volgende gelegenheid wisselden wat uit. Meer heeft het niet om het lijf. Je gaat natuurlijk niet praten over waar je hoofd dan druk mee is. Je gaat niet zeggen dat je nog steeds verwonderd bent over de rust van je nieuwe leven. Of uitleggen waarom je aan het experimenteren bent met de ware naam van je vriend. En ook niet dat je daarnet over zijn vakantiehuisen schreef, en dat het je al doende opviel hoeveel waarde hij hecht aan degelijk hang- en sluitwerk, muur- en vloerisolatie, een dik rieten dak, luiken en ook nog veel ingebouwde kasten. Waardoor je ineens snapte waarom hij wel meteen van dit Deense huis gecharmeerd was en niet van de vast wel twintig andere die jullie via internet geselecteerd hadden. Die rozenbottelhaag, die was doorslaggevend!

Ik bedoel, aan wie vertel je dit soort dingen? Het gevaar is groot dat mensen je dan interessant gaan vinden en meer van je willen. Ik moet er niet aan denken.

Stel dat Irene hier inderdaad komende zomer is. Zou ik dan tegen haar als oude vriendin van vroeger zeggen dat

Siebe nogal behoefte heeft aan een veilige, beschutte plek? Welnee. Ik geloof er niets van. Zelfs zal het niet over mijn lippen komen als ook ik een wijntje op heb, wat haar gezien mijn vroegere geheelonthoudersleven nieuwsgierig, giechelig en nog veel vertrouwelijker maakt.

Dat Siebe ook een muur om zichzelf heeft, ga ik haar heus niet aan haar neus hangen. Daar is Siebe veel te aardig voor. Ja, hij is een hartstikke aardige grote rijzige vent. Hij met zijn ruige, grijze haar en grote handen. Goedige handen. Daar heb ik gewoon geen ander woord voor.

Zoals hij een schaakstuk oppakt! Of een glas bier naar zijn mond brengt! Zoals hij John aaide, dat zie ik nog altijd voor me. ‘Saluut,’ zei hij toen geloof ik. Hij zegt altijd saluut, of tabee, ook hier in Denemarken. Geen bye bye bijvoorbeeld of dag, tegen mij.

In de supermarkt nam ik dit keer de tijd bij de koelvitrine met zuivelproducten. De